

ЧУДНИТЪ ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА МЕШКО И ПРИЯТЕЛЯ МУ ТАРАЛЕЖКО

IV.

ПРИ ДИВАЦИТЪ. БЪЛОТО МОМИЧЕ. ПОДВИГЪТЪ НА МЕШКО.

Слънцето вече клонѣше къмъ западъ. По безкрайния пѣськъ на пустинята започнаха да се стелятъ тънки пурпурни сѣнки. Мешко виждаше, че скоро ще се мръкне и започна да обмисля дали да продължи пътя си и презъ нощта, или да слѣзе на земята да се наспи спокойно.

— Спокойно срѣдъ пустинята? — си рече той и самъ се засмѣ на наивната си мисълъ. Не, по никой начинъ не бива да слиза на земята. Наистина, Мешко има храбро сърдце, той не се бои отъ едно нощно приключение, но все пакъ... нощемъ, всрѣдъ пустинята! Това не е вече храбростъ, а цѣла лудостъ! Той прегледа резервуара съ бензина и, като се убеди, че ще му стигне да прелети цѣлата пустиня, пипна още по-здраво кормилото и продължи да лети на югъ.

Мощнитѣ криле на аероплана цепѣха въздуха и Мешко съ дълбоко наслаждение се любуваше на величественото залѣзване на слънцето задъ далечния хоризонтъ на пѣсьцитѣ.

Почна да се стъмва. Неочаквано въ далечината се показва една свѣтла точка. Отначало Мешко помисли, че така само му се струва, но като се взрѣ по-добре, видѣ, че това бѣше огънь.

— Ура! — извика той зарадванъ, — ето кжде ще може безопасно да се пренощува. Това сигурно ще е нѣкое негърско село или лагеръ на керванджии. — И безъ да му мисли много-много, той отправи аероплана си къмъ свѣтлата точка.